

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 27.)

Πλὴν, διάβολε, ἡ καρδιά μου πάλλει, ἡ κεφαλή μου στρέφεται· ἢ μεθυσμένος εἶμαι, ἢ χωρὶς ἄλλο ἡ ἐπιστολή εἶναι μαγευμένη, διότι ὅσάκις τὴν ἐγγίσω, τρέμω ὅλος.

— ὦ, βέβαια! χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶσαι ἐρωτευμένος, Προηγούμενε, α' Ερωτευμένο τὸ πουλὶ τοῦ χάκει τῇ φωνῇ του»

λέγει ἓνα τραγουδάκι, καὶ σὲ λυποῦμαι, καλότυχε, διότι ἐγὼ δοξάζω ὅτι, ὅσω τὸ δυνατόν, μακρὰν τῶν ἐρωμένων γυναικῶν, μακρὰν καλέ μου ἄνθρωπε. Προτιμότερον νὰ ὑπηρετῇ τις τὴν πλέυν ἀδιάφορον σύζυγον ἢ νὰ περιποιητῇ τὴν περιπαθεστέραν ἐρωμένην, τῆς ὁποίας, ἐνῶ νομίζει, ὅτι εἶναι κύριος, δὲν εἶναι, εἰμὴ κατ' ἓνα βαθμὸν πλειότερον δοῦλος αὐτῆς· διότι εἶναι ἠναγκασμένος νὰ δουλεύῃ καὶ τὴν ἐρωμένην, καὶ τὰς ιδιοτροπίας τοῦ τυράννου ἔρωτος, διὰ νὰ μὴν εἶπω τὰς ιδιοτροπίας ἐκείνης καὶ τὰς ἰδικάς του.

— Μὰ τὸ ψευδὲς ῥάσσον σου, Παπουλάκε, ὀρθοτάτη παρατήρησις· καὶ ἤθελα τὴν λάβει ὡς ἀξίωμα, ἂν δὲν εἴξευρα, ὅτι ὁ γνωματεύων εἶναι τὸ κυνάριον μιᾶς χαριεστάτης Δαλιδᾶς.

— Αἰ σιωπὴ! καὶ δὲν σοῦ τὴν χαρίζω, διότι, πιστεύω, δὲν εὗρίσκεσαι παραπονεμένος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἐνίοτε ἐξέρχεται ἐκ τῆς συζεύξεως τῶν χειλέων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνὸς ποτηρίου οἴνου, οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν μένει ὀπίσω.

— Ἐκτὸς ἐμοῦ, μὰ τὴν ἵπποτικὴν ἀνθοδέσμην μας! ὅστις μισεῖ τὰς γυναῖκας· μὰ τὰς μισεῖ μέχρι βλακείας!

— Χά! χά! καὶ διατὶ, ἀρκούδιον;

— Διότι εἶναι, γυναῖκες.

— Ωραία ιδέα· εἶσαι θεὸς ἄνθρωπος· ἂν καὶ ἐπαναλαμβάνω νὰ εἶπω, ὅτι καὶ μισῶν τις τὰς γυναῖκας, ἀποδίδει εἰς αὐτὰς ἀξίαν τινα, τὴν ὁποῖαν ἐγωῖστικῶς θέλει νὰ ταῖς ἀρνηθῇ· ἐπομένως καὶ τὸ μῖσος εἶναι εἶδος λατρείας, ἣτις κολακεύει τὴν ἀκατάληπτον γυναικεῖαν καρδίαν. Μία γυνὴ δύναται νὰ τὸ νομίσῃ εὐτύχημά της, ἐὰν, μὴ δυνηθεῖσα ἐν τῇ φιλαρεσκείᾳ αὐτῆς νὰ ἐλκύσῃ τὴν συμπάθειαν τῶν περὶ αὐτὴν, κατορθώσῃ νὰ τύχῃ τοῦ μίσους αὐτῶν.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσθε· τίς θνητὸς, τῆς ἐποχῆς ἡμῶν μάλιστα, δύναται νὰ μισήσῃ γυναῖκα; λατρεία! λατρεία, θηλυπρεπεῖς μου, μέχρι βλακείας καὶ οὐδέποτε μῖσος.

— Ζήτωσαν οἱ ἱππόται! καθεὶς λατρεύει τὸν ἔρωτα ἰδίᾳ, ὡς ἐφεστίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐν ἀντικείμενον τρυφερῶν ἰδεῶν ἀπασχολεῖ πάντοτε τὰς στιγμὰς τῆς ὑπάρξεώς του.

— Βέβαια, ἀφοῦ ὁ ἔρως εἶναι ὑπαρξίς, τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν εὕρισκει εἰς τὴν παράδοξον καρδίαν τοῦ ὡραίου φύλου. Καθεὶς ἐξ ἡμῶν λατρεύει βέβαια, ἂν ὅχι μίαν τιτλοφοροῦσαν πριγγιπέσσαν, ὡς οἱ προπάτορες ἱππόται εἰς τὸν μεσαιῶνα, τοῦλάχιστον τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἣτις ἔφθασε νὰ τῷ θαμβώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ἐν βλέμμα εὐμενές, νὰ τῷ δευσμεύσῃ τὴν καρδίαν εἰς μίαν λέξιν, μίαν σφοφὴν ἡδυπαθῇ, ἥ ἐν ἄνθος ἐπιτυχῶς δεδεμένον ἐπὶ τῆς περιπεποιημένης κόμης της· τέλος μὲ καὶ τι, τὸ ὁποῖον εὔρεν ὁ θιασώτης τοῦ ὡραίου φύλου ἑξαλλοὺν εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀδυναμίας του, καὶ ἐπληγώθη—πάθος ἀνρίστον ἔρωτος θυμα. . . .

— Αὐτὸ δὲ ἐννόουν καὶ ἐγὼ, καὶ ἐνόμισα ὅτι λαλῶ ἀποφθεγματικῶς, εἰπὼν, ὅτι προτιμότερα εἶναι ἢ πλέον ἀδιάφορος σύζυγος τῆς περιπαθεστέρας ἐρωμένης· διότι εἶχον ὑπ' ὄψιν μου, τὸ ἀδύνατον τῆς διαχωρήσεως ἀπὸ τῆς θνητῆς αὐτῆς μονάδος, ἣτις τόσον ἀναγκαία καθίσταται εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπαρξίν, ὅσον τὸ ὄπιον εἰς τὴν ἀνάμιξιν τῶν δραστηριωτέρων φαρμάκων· καὶ μὰ τὴν συναίσθησίν μου, ἐπιφωνῶ μετὰ τινος ξένου ποιητοῦ· ὅτι ἐὰν ὁ θεὸς δὲν προεινέει τὴν διάπλασιν τῆς γυναικὸς, ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν εὔρεθῃ ἀναμφισβύτως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἐφεύρῃ.

— Νὰ τὴν ἐφεύρῃ;

— Μάλιστα, νὰ τὴν ἐφεύρῃ;

— Τολμηρὰ ιδέα.

— Τολμηρὰ, τὸ ἀναγνωρίζω, πλὴν δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐκφράζει ἐν εἶδος ἐπισήμου πιθανότητος.

— Καλὲ καὶ δὲν βαρύνεσθε, τί σὰς μέλλει! ἢ μήπως συνήλθομεν ἐνταῦθα διὰ νὰ τροποποιήσωμεν τοῦ κόσμου τὴν πλάσιν; ὁ κόσμος, καλοὶ μου, λέγει ἓνα τραγουδάκι·

Ἀρχῆθεν οὕτως ἐκτίσθη
Καὶ οὕτως ἀπεφασίσθη·
Καὶ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ
Τὴν ἄτακτὴν τοῦ τάξι.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἀρκετὰ νομίζω ἐσπάσαμεν τὴν κεφαλὴν μας φιλοσοφοῦντες, ἃς δοκιμάσωμεν καὶ τὸν στόμαχόν μας φιλοποιοῦντες ὀλίγον· καὶ τὴν ἐπιστολὴν! τὴν ἐπιστολὴν, Προηγούμενε;

— Καὶ τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ;

— Ἀμέσως, εὐγενεῖς μου, εἰς τὰς προσταγὰς σας, πλὴν πρῶτον, πίνω εἰς ὑγείαν τῶν ἵπποτῶν.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἵπποτῶν! ἠγέρθη μία φωνή.

— Ἄ, πῶς γλυκοκαταβαίνει! ὁμολογήσατε, κύριοι, ὅτι ὁ ῥητινίτης εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος πάντων τῆς ὑψηλίου, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὸ σπογγάτο τοῦ Γερονικόλα, καὶ τὴν ζακοῦσκα τῶν πριγγίπων.

— Τῷ ὄντι εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος, διότι δὲν ἔχομεν ἄλλον.

— Τοῦτο δὲ ἐννοεῖται, πλὴν δὲν λέγεται· μολαταῦτα, εἶναι μοναδικὸς ὁ ῥητινίτης, ἔχει προτερήματα· καὶ τὸ κυριώτερον, περιέχει ἐν τῇ γεύσει τοῦ ὄλου τοῦ κόσμου τοὺς οἶνους, σαμπάνια, μάλεγα, λαφίτην, μπορτό. . . .

— Αἶ, εἶσαι ἱκανὸς νὰ μᾶς ἀποστηθίσῃς ὁλόκληρον τοῦ οἴνοπωλείου τὸν κατάλογον; ἄφετε νὰ ἀκούσωμεν τὴν ἐπιστολὴν.

— Μὰ δοκίμασε, δοκίμασε νὰ ἰδῇς, ἂν δὲν λέγω ἀλήθεια.

— Ἴδου δοκιμάζω καὶ πίνω, κύριοι, εἰς ὑγείαν τοῦ ῥητινίτου!

— Εἰς ὑγείαν τοῦ ῥητινίτου ἐπεφώνησαν ἅπαντες.

— Ὀλίγο, πριγγιπές μου, ἀπ' ὀλίγον πίνετε· συλλογισθῆτε τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας, καθ' ἣν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν πρέπει νὰ μύη, οὔτε οἱ πόδες νὰ κλονίζονται, ἀλλὰ χρειάζεται βραχίων στιβαρὸς καὶ ὀφθαλμὸς ἄγρυπνος.

— Αὐτὸ προσπαθοῦμεν νὰ ἀποκτήσωμεν, διότι πρὸ πολλοῦ ἐνυστάξαμεν, μὲ τὸ παραμύθι σου!

— Ἀκούσατε, λοιπὸν κύριοι, τὴν ἐπιστολὴν καὶ τελειώνω.

— Δυστυχία μου! ἐπεφώνησε τὸ ἀρκούδιον, καὶ τότε τί θὰ κάμωμεν; τὸ σπογγάτο καὶ ἡ ζακοῦσκα ἐτελείωσε, τὸ παραμύθι κλείει μὲ τὴν ἐπιστολὴν, ὁ ῥητινίτης πλησιάζει νὰ πάρῃ τέλος, καὶ ἀκόμη μέχρι τῆς πρωΐας ἔξ ὥρας ὁλοκλήρους ἔχομεν νὰ διανύσωμεν.

— Ἄφες δὲ νὰ ἀκούσωμεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ κατόπιν βλέπομεν· διάβολε, ἀρκούδιον, δὲν ἔχεις περιέργειαν;

— Καὶ μεγάλην μάλιστα, ἀφοῦ μὲ βλέπεις νὰ φροντίζω διὰ τὰ μέλλοντα.

— Εἰξεύρετε, ὅτι εἴσθε ἀδιάκριτοι, εὐγενεῖς μου; ἀφοῦ πρῶτον μὲ βιάζεστε νὰ σᾶς ἀναγνώσω μίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔπρεπε νὰ καύσω, ἢ νὰ κρύψω μυστηριωδῶς, ὅσον μυστηριώδης ὑπάρχει ὁ γράψας, κατόπιν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ μὲ διακόπτετε, καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ ἀρχίσω τὴν ἀνάγνωσίν της.

— Ὑπόθεε, ὅτι ὅσα εἶπομεν, ἦσαν τὸ προοίμιον τῆς μαγευμένης αὐτῆς ἐπιστολῆς, καὶ τώρα ἀρχίζει τὸ κείμενον, λέγε λοιπὸν.

— Ἔστω· ἀκούσατε λοιπὸν. Εἶναι γεγραμμένη, λέγει, ἐν Πειραιεῖ,

ἂν καὶ μυρίζῃ Ἀθηναϊκῆς μελάνης μέχρι κόμματος, μολαγαῦτα ἰδοὺ τί λέγει· πλὴν εἰς τὴν τιμὴν σας, ὅχι σαρκασμοὺς καὶ σχόλια.

— ὦ! εἰς τὴν τιμὴν μας!

— Ἄν θέλετε.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω.

— Ἰδού· καὶ ὁ Προηγούμενος ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΨΥΧΗ!

Ἡ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν προσέφερες χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς μίαν ἀτυχῇ γυναῖκα, εἶναι ἀξία τῆς μέχρι δακρύων εὐγνωμοσύνης της· καὶ μὰ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου! ὅσα τὴν στιγμὴν ταύτην χύνω, δὲν εἶναι ἀρκετὰ, διότι, εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν ὅσα ἤθελα χύσει, ὦ! ἤθελον εἰσθαι ἱκανὰ νὰ μὲ καταποντίσωσι, τὴν ἄμοιρον! ἐνῶ σήμερον δὲν δύνανται νὰ σώσωσι ἐκ τοῦ κινδύνου τὸν λυτρωτὴν μου. Σέ! ὅστις δεχθεὶς νὰ προστατεύσῃς μίαν γυναῖκα ἐντελῶς ἄγνωστον ἀπέναντί σου, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃς ἂν ἦτο καὶ ἀξία τῆς προστασίας σου, ἡ εὐγενής σου καρδιά σε φέρει εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χύσῃς αὐρίον . . . θεέ μου! τρέμω εἰς μόνην τὴν ιδέαν . . . πλὴν ἐνδόμυχός τις φωνή, μυστηριώδους προαίσθησις τῆς ψυχῆς μοὶ λέγει, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου παρακαλῶ γονυκλιτῆς, θέλει δοθῇ διὰ τῆς χειρός Σου, ἀφοῦ . . . ὦ, πόσον ἀξιοθρήνηται εἵμεθα αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες! ἀφοῦ ὁ εὐλογημένος προστάτης μου (διότι ὑπανδρὸς εἶμαι) ἀναισθητεῖ.

Οπιῶν κακῶν, ὀπότης δυστυχίας πρόξενος, εἶναι πολλάκις ὁ ἀνὴρ εἰς μίαν ἀσθενῆ σύζυγον . . . δὲν εἰξεύρετε σεῖς οἱ ἄνδρες καὶ οὐδέποτε θέλετε ἐννοήσαι, ὅτι ἐνῶ δύνασθε νὰ σᾶς λατρεύῃ μία σύζυγος, ὡς θεοῦ εἰδωλόν, συντρέχετε συνήθως εἰς τὸ νὰ σᾶς μισῇ ὡς δαίμονα· διότι ὁ ἐγωϊσμός τινων εἶναι τόσος, ὥστε ἀπαιτεῖ καὶ τὴν σύζυγον ὡς κτῆμα κινητὸν τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διαθέτῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀτυχῇ ἐκείνην, ἥτις κατεδικάσθη οὕτω . . .

— Πλὴν συγγνώμην· ἰδὲ πόσον ἐγωϊστῆς εἶναι ὁ πάσχων, καὶ μάλιστα μία γυνὴ· αἰῶνια περὶ τῶν καθήκοντων τις θέλει νὰ λαλῇ, ὅπου καὶ ἂν ἤθελε τύχη, ἐνῶ βεβαίως μόνον νὰ σὲ εὐχαριστήσω προετιθέμην διὰ τῆς παρουσίας μου καὶ νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν ἱερὰν πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην μου, τῆς ὁποίας τὴν ἀφορμὴν δὲν θέλω λησμονήσαι ποτέ, μὰ ποτέ!

Εἶσαι ἀρκετὰ εὐτυχής, ὥστε νὰ μὴ θέλῃς νὰ γνωρίσῃς μίαν δυστυχῇ ἥτις ἄλλως τε σὲ τὸ ζητεῖ ὡς χάριν, τὴν ὁποίαν εἶναι βεβαία, ὅτι ἡ εὐγενής σου καρδιά δὲν θέλει τῇ ἀρνηθῇ . . . οἱ δυστυχεῖς πρέπει νὰ κρύπτονται, ἐπίτρεψον καὶ εἰς ἐμὲ νὰ πράξω τὸ αὐτό· ἀπὸ τῆς χθὲς ἠσθάνθην τὴν ταπεινώσιν μου καὶ ἂν εἶχα τὸ θάρρος . . . πλὴν τὸ τέκνον μου, τὸ μόνον μου τέκνον, μὲ ἔσωσε τῆς ἀμαρτίας! ἡ μικρά μου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ὁ σωτὴρ τῆς ψυχῆς μου, διότι εἰς ἑπταετῇ ἡλικίαν ἔμεινα καὶ ἐγὼ ὀρφανὴ μητρὸς καὶ τοῦ πατρός μου νυμφευθέντος ἑτέραν εὐρέθην, εἰς χεῖρας μητρῴας, ἥτις εἶχε συμφέρον νὰ μὲ

στείλῃ μακράν· μακρύτερα λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ στείλῃ, ἢ δίδου-
σά μοι εἰς τρυφερὰν ἡλικίαν σύζυγον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶδα ἢ
μόνην τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας Ἡ ἱστορία μου,
εἶναι ἱστορία θλίψεων, εἶναι τὸ ὑπόδειγμα συζυγικῆς ἀσυμφωνίας,
εἶναι ἡ καταδίκη μου, τὴν ὁποίαν ἐπεσφράγισε τὸ ἐσπερινὸν συμβάν·
ὁ σύζυγός μου μὲ ἐσυρεν καὶ εἰς τοὺς χοροὺς τῆς κατοχῆς καὶ ἐκολα-
κεύετο εἰς τὰς περιποιήσεις, αἵτινες μοὶ προσεφέροντο, χωρὶς νὰ θέλῃ
νὰ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχει μία γυνὴ ἀφινομένη
ἀδιακρίτως, ἄνευ προστασίας, εἰς τὸν θόρυβον τοιοῦτου μάλιστα κόσμου.
Ἐτόλμησα νὰ τὸν κάμω λεπτὰς τινὰς παρατηρήσεις, νὰ παραπονεθῶ
διὰ τὴν ἄτοπον διαγωγὴν του, πλὴν ὁ καγχασμός του μὲ ἔκαμε νὰ
ῤιγῇσω, καὶ ἡ ψυχρὰ ἀπάντησίς του—ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ὑπακούῃ τὸν
ἄνδρα— ἐπληξέ τὴν καρδίαν μου πληγὴν συναισθήσεως
Ὁ ἐγωϊσμός τοῦ φύλου μου ἐξερράγη, καὶ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος, τὴν ὁ-
ποίαν ἐμπεριέχει τὸ λεπτοφυὲς ἡμῶν ἄγγετον, ἐκήρυξα τὴν ἀμετά-
τρεπτον θέλησίν μου, νὰ μὴν τὸν ἀκολουθήσω ποτὲ, ἀλλὰ μονάζουσα
νὰ κλείσω τὴν θύραν μου πρὸς πάντας καὶ νὰ δοθῶ εἰς μόνην τοῦ τέ-
κνου μου τὴν τελείαν ἀνατροφὴν. Ἀλλ' ἡ μετάνοιά του, αἱ
παρακλήσεις του μὲ παρέπεισαν νὰ διακινδυνεύσω καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ
ψευδοῦς λόγου τῆς τιμῆς του, ὅτι δὲν ἤθελε μὲ παραιτήσῃ ἀπὸ τῆς
πρώτης ὥρας τῆς ἐσπέρας μέχρι πρωΐας, ὅτε, ἐπιστρέφουσα ὑπὸ τὴν
συνοδίαν ξένου, ἐμάνθανα ὅτι χαρτοπαίζων ἀπεκοιμᾶτο ἐν μέθῃ.

Πλὴν καὶ ἡ ἐσπέρα τῆς χθὲς μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι πρὸς τοὺς δυστυχεῖς
οὐδέποτε μειδιᾷ ἡ μοῖρα, εἰμὴ διὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ αἰσθανθῶσι πικρό-
τερα τὴν δυστυχίαν των.

Ὁ σύζυγός μου μετὰ τὸ πρῶτον βάλε τοῦ χοροῦ, μὲ παρέδωκεν εἰς
χεῖρας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχα καταδείξει ὡς τὸν διώκτην μου. . .
ἐζήτησα νὰ μακρυνθῶ ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ εὐλογοφανῇ τινὰ αἰτίαν, πλὴν τὴν
αὐτὴν σιγμὴν ἀνθρωπὸς τις μοὶ παρουσιάζει ἐπιστολὴν τοῦ συζύγου μου
ιδιόχειρον, δι' ἧς μὲ προστάζει νὰ ἀκολουθήσω τὸν συγχορευτὴν μου
μετὰ τὸν χορὸν, ὅστις ἤθελε μὲ ὀδηγήσῃ εἰς Ἀθήνας, καθόσον ἀπροσ-
δόκητος περίστασις ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεώς του ἠνάγκαζεν ἐκεῖνον
νὰ μακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ μέχρι τῆς αὔριον· μὲ παρήγγειλε δὲ νὰ φιλοξενήσω
εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ τὸν ξένον ἐκεῖνον.... θεέ μου! ἡ κεφαλὴ μου ἐσρέ-
φετο, ὄνοῦς μου ἐσάλευσε καὶ ἐκινδύνευσεν νὰ παραλογήσω εἰς μόνην
τὴν ἰδέαν μιᾶς προδοσίας—Πρὸς δὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον ἔγραφεν ἐ-
πίσης καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μὲ συνοδεύσῃ . . .
Ἐννοεῖς ὅτι τὴν πρότασιν τὴν ἐδέχθη ἀσμένως καὶ ἔκτοτε ἤρχισε νὰ
μὲ στενοχωρῇ μέχρις ἀπελπισίας ὅτε σὲ εἶδον μακρόθεν, καὶ
ἐπίστευσα, ὅτι ὁ θεὸς σὲ ἐξάπέστειλε, διότι ἂν καὶ δὲν σοὶ ἤμην
γνωστὴ, οὐχ ἦττον ὁμῶς ἐγὼ σὲ ἐγνώριζα ἐξ ὀνόματος καὶ ἤλπιζα
νὰ τύχω τῆς προστασίας σου.

Ἡ ἱπποτικὴ διαγωγὴ σου ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας μου καὶ ἡ κοινω-

νική μου ὑπόληψις ἐσώθη ὑπὸ τὸν πέπλον ἐνὸς μυστηρίου τοῦ ὁποίου τὴν διαφύλαξιν ἐμπιστεύομαι εἰς Σέ.

Σοὶ ζητῶ συγγνώμην, διότι ἀπεποιήθην νὰ σὲ δεχθῶ εἰς τὴν ἄμαξάν μου ὡς συνοδόν, πλὴν ἦτον ἀνάγκη νὰ φανῇς καὶ μετὰ τὴν ἐκλειψίν μου ἐνώπιον τῶν χορευτῶν τοῦ κόσμου.

Τὰ κατόπιν τὰ ἔμαθα, ἐπροσκαλεσῆς τὸν διώκτην μου εἰς ἰδιαιτέραν ἐξήγησιν, πλὴν ἔσο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀναχωρεῖ ἀπροσδοκῆτως καὶ ἐσπευσμένως. . . .

Ἰγίαινε, εὐγενὴς καρδιά! καὶ ἔχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ προστασία σου ἐδόθη εἰς ἄτομον, τὸ ὁποῖον μίαν ἡμέραν ἐλπίζει νὰ ἀνταμείψῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἐκδουλεύσεως. Ἡμῶν τῶν γυναικῶν ὅσον πτωχὰ καὶ ἂν ἦναι τὰ δῶρα, εἶναι εὐπρόσδεκτα καὶ παρὰ τῷ θεῷ. . . .

Ἐπαναλαμβάνω νὰ προκαλέσω τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ὅτι δὲν θέλεις μὲ ἀναζητήσῃ, καὶ ὅτι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θέλεις κρατεῖ μόνον ὡς ἐχέγγυον τῆς πρὸς σὲ ὑπολήψεώς μου, ἐλπίζουσα ὅτι θέλεις σεβασθῇ τὸ μυστήριον μιᾶς δυστυχοῦς.

Ἰγίαινε!

Ἡ εὐγνωμονοῦσα ἄγνωστος. * *

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀπὸ κεφαλίδος μέχρις ὑπογραφῆς, μυστήριον περικλείει ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἐκ τῶν μυστηρίων μάλιστα ἐκείνων, τὰ ὅποια προσελκύουσι θαυμαστάς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς τοῦ πολιτισμοῦ ἡμῶν. Ἐχεις δίκαιον, Προηγούμενε, νὰ ἡλεκτρίξῃς μόλις ἐγγίσης τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, διότι πᾶσα φράσις τῆς καὶ ὁλόκληρον ἱστορίαν ἀκουσίου συζυγικοῦ βίου περιέχει παράδοξον.

— Πιστεύσατε ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὴν ἀνέγνωσα, ἡ καρδιά μου θλίβεται εἰς τὰ παθήματα αὐτῆς τῆς μυστηριώδους ψυχῆς.

— Τῷ ὄντι ἔχεις δίκαιον, ἐὰν τὴν ἐγνώριζες, ἴσως ἠδύνασο νὰ τὴν ἀνακουφίσῃς, ἐνῷ τώρα, ὁ καυμένος ὁ Προηγούμενος οὔτε τὰ χριστιανικά του καθήκοντα δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ, ἂν καὶ ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἄγνωστος, μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ φιλόσοφος καὶ

— Παπουλάκε! εἶπομεν ὄχι εἰρωνείας.

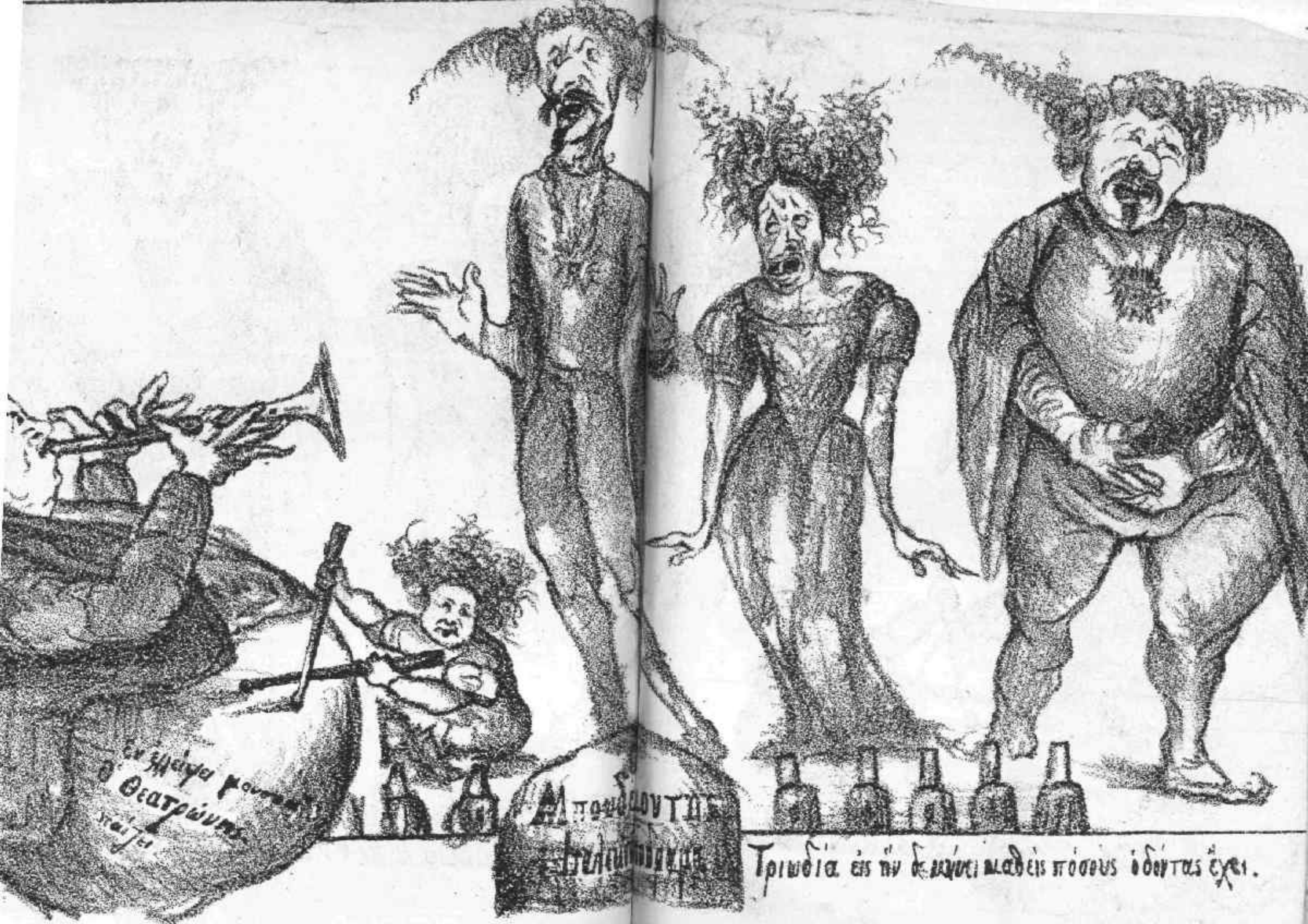
— Αἶ καλὰ, μήπως μᾶς εὔρεν καὶ μὲ σὲ ἡ ἀδυναμία τοῦ φιλτάτου ἐδῶ; τότε κήρυξέ το καὶ σὺ, νὰ τὴν σεβώμεθα.

— Μὰ τὴν ἄγνωστον αὐτήν, δὲν εἰδεύρω τί μοῦ συμβαίνει, οὐχ ἦττον ὁμως τοῦ μυστηρίου ὁ πέπλος δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ, νομίζω, σέβας καὶ εἰς τοὺς μὴ καλῶς ἀνατεθραμμένους ἀνθρώπους.

— ὦ, ὦ! μὴ ριψοκινδυνεύῃς, παρακαλεῖσθε, παραινέσεις, διότι δὲν ἀρμόζουν, ἅγιε Ἡγούμενε, εἰς ἀνεγνωρισμένους ἱππότας, ἐκτὸς μόνον ἂν ἀπολέσωμεν τὰ προσόντα ταῦτα καὶ τότε. . . .

— Καὶ τότε, ἂν τοῦτο συνέβαινε, μὴν ἀμφιβάλλῃς, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἔμελλε νὰ κοίτεται θαυμένη εἰς τὸ χρτοφυλάκιόν μου, ὡς ἡ ἀνάμνησις τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἰς τὰ στήθη μου· καὶ νομίζω ὅτι οὔτε σὺ, οὔτ' ὁ ἄλλος, οὔτε ὁλόκληρον τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ παρομοίας θύρας.

— Αἶ, κύρ Ἡγούμενε, μὴ δὰ πάλιν τόσος ἐγωϊσμός; διότι δύναμαι

Εν Μάγιστον
Θεατρών
Μαίτη

ΑΠΟΔΟΝΤΕΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Τριωδία εἰς τὴν δ' αὖτε μαθεῖς πόσους ὀδόντας ἔχει.

νά σέ διαβεβαιώσω, ὅτι εἰξεύρω μίαν τέχνην, ἣτις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νά προδίδῃ λόγος, αὐτοπροαιρέτως τὰ μυστικά του.

— Τὸν μαγνητισμὸν, ἢ τὴν λεκανομαντείαν;

— Ὄχι, φίλοι μου, τὴν ποτηρομαντείαν!

— Χά! χά! χά! μαγικὴ τέχνη!

— Μάλιστα, εὐγενέστατοι, χαχανίζετε ὅσω θέλετε, πλὴν ἔχω τὴν τιμὴν νά σᾶς εἶπω, ὅτι δύο δακτυλάκια ῥητινίτου περιπλέον, ἔχε ὦτα νά ἀκούῃς, ἂν θέλῃς, ὅσα ἔκαμε καὶ ὅσα δὲν ἔκαμεν, ἡ ἀγιότης του.

— Μὰ τὴν μαγικήν σου, ἀρκουδιον, ἀμφιβολία καὶ μία τις περιέργεια ἠγέρθη ἐν ἐμοὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, εἶπεν ὁ Παπουλάκος· καὶ ἂν ἔχῃς πεποιθήσιν, εἰς τὴν τέχνην σου, ἰδοὺ ἐξακρίβωσέ το.

— Ὅποιόν τι, ἄς ἀκούσωμεν.

— Πρῶτον, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν μοὶ φαίνεται γυναικείας ἱκανότητος· μάλλον ὁμοιάζει μὲ σκελετὸν μυθιστορήματος τὸ ὅποιον μαθητοῦ χεῖρ ἐσχεδ' ἀγράφησεν.

— ὦ! ἀρκεῖ ὑπέλαβεν ὁ Προηγούμενος ἴσως θὰ εἰπῇς, ὅτι τὴν ἔκαμα ἐγώ.

— Ὄχι δὲν τόσον ἄδικος· ἀλλ' ὅτι πιθανὸν ἢ ἀγνώστος τῆς ὁποίας τὴν κοινωνικὴν τάξιν διστάζω νά ὀρίσω, νά ἐπλήρωσεν ἢ παρεκάλεσέ τινα καὶ συνεθεσε τὴν παροῦσαν.

— Εἶναι ἀδύνατον, διότι τότε πρὸς τί νά κρύπτηται ἂν ἐσκέπτετο νά μὲ ἀπατήσῃ.

— Διότι, ὅπως προσπαθοῦν νά κρύπτωνται συνήθως αἱ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς γυναῖκες εἰς τὰς παρεκτραπὰς των, πλειότερον συμφέρον εὐρίσκουσι, νομίζω, αἱ συνήθεις περιβαλλόμεναι διὰ τινὸς μυστηρίου, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὡς μία πλεκτάνη, διὰ τὸ θῦμα των.

— Χά! χά! καὶ διὰ ξηροῦ γέλωτος, ἀπήντησεν ὁ Ἡγούμενος· Δὲν ἀμφιβάλλω, φίλτατε, ὅτι λανθάνεσαι, ἴσως ἐνόμισες, ὅτι σοὶ ἀνέγνωσα ἐπιφυλλίδα τινὰ γαλλικοῦ διηγήματος. Πλὴν ἔχεις λάθος· καὶ πίστευσε, ὅτι μόνη αὐτὴ ἡ τέχνη δὲν ἀνεπτύχθη εἰσέτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ μυστη-ιώδης διαγωγὴ.

— Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ κατηγορίας, ἀποφεύγω τὴν γενικὴν ἀρχὴν, οὐχ ἦττον ὅμως, ἔδίδα πολὺ νά ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐταῦθα ἐπικαλοῦμαι τὴν τέχνην σου ἀρκουδιον, νά σέ ἰδῶ.

— Τί νά σοῦ εἰπῶ, φίλε, ἐάν τὸ εἰξεύρῃ, χωρὶς ἀμφιβολίαν θὰ τὸ εἰπῇ· καὶ διὰ νά τὸ μάθωμεν ἰδοὺ ἀρχίζω.

— Κύριοι τὰ ποτήρια σας· δύο δακτυλάκια κρασάκι διὰ τὸ μυστικὸν τοῦ Προηγούμενου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἰσθε ἀστεῖοι· μὴ, παρακαλῶ, χαλᾶτε τὸν στόμαχόν σας, διότι σᾶς ὁμνῶ, ὅτι δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε πλειότερον παρ' ὅ,τι σᾶς ἐξέθηκα· μάλιστα ἂν θέλετε, ὅ,τι εὑρον παράδοξον εἰς τὴν ἐπιστολὴν, εἶναι ἡ διαβεβαίωσις τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδιδεν, ὅτι ὁ φίλος μου δὲν ἔμελλε νά παρευρεθῇ εἰς τὸν προ-

διορισθέντα τόπον καὶ χρόνον, διότι διετάχθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπροσδοκῆτως καὶ ἐσπευσμένως, καὶ ἀκριβῶς οὕτω συνέβη.

— Τῷ ὄντι, παράδοξον εἶναι, πλὴν τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, νομίζω, νὰ πίνωμεν εἰς ὑγείαν τῆς ἀγνώστου.

— Εἰς ὑγείαν τῆς ἀγνώστου! λοιπόν· ἀλλὰ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισα ὑπὲρ τῆς ἀγνώστου, ἡ ἀνοικονόμητος περιέργεια μου κατατρώγει τὸ στῆθος κατὰ τὴν τῶν ἐπεξηγήσεών σας, καὶ τώρα θέλω νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον.

— Δόξα σοι ὁ θεός! πολὺ ἀργὰ ὅμως Προηγούμενε!

— Αἶ, κάλλιο ἀργὰ, παρὰ ποτέ· νὰ ἰδῶμεν τώρα τί θὰ κάμωμεν.

— Ἐάν δὲν παύωμεν πίνοντες, φίλε μου, ἔρχεται ἡ γνῶσις· δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο τραγουδάκι;

— Τὸ ὁποῖόν λέγει;

— Τὸ ὁποῖόν λέγει.

Θέλεις νοῦ θέλεις καὶ γνῶσις;

Τὸ κρασί θὰ σοῦ τὰ δώσῃ.

Εἰς τοῦ γέρο Καμηνάρη

Τὸ ἀκένωτο πιθάρι,

Ὅποιος βάλλει τὸ κεφάλι,

Φωτισμένο θὰ τὸ βγάλλῃ.

— Ὡραῖο τραγουδάκι· φαντάζομαι τί βάκχος θὰ ἦτον ὁ τραγουδιστής·

— Πίνε, πίνε! Παπουλάκε, τί σκέπτεσαι; κἀνὲν αἴσθημα, κεντᾶ...

— Ὁχι, εἰς τὴν ζωὴν μου πάσχω νὰ ἐνθυμηθῶ ἐν ἄλλο ὥραιότερο τραγουδάκι βακχικὸ, ἐνὸς φίλου μου ποιητοῦ.

— Λοιπὸν πίνε, πίνε νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς.

— Καὶ σὺ, ἀκούε μου, τί σκέπτεσαι; πίνε, πίνε καὶ σὺ! εἶπεν ὁ Προηγούμενος εἰς ἓνα τῶν ἵπποτῶν, τὸν νεώτερον, ὅστις καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐσιώπα.

— Καὶ ἐγὼ σκέπτομαι, κύριοι, ὅτι ὑπάρχει μία μάγισσα, ἥτις μὰ τὸ ψεῦδος, μὲ ὀλίγα μετρημένα κουκία, δύναται νὰ σοῦ εἰπῇ ὁλόκληρον τὸ παρελθόν, καὶ ἐπὶ τῆς παλάμης σου δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ὥς ἐπὶ βιβλίου τὸ μέλλον· ἀπ' αὐτῆς ἡδυνάμεθα νὰ μάθωμεν περὶ τῆς μυστηριώδους σου.

— Ὡραία ιδέα, πλὴν ἤθελα αὐτὴν τὴν ὥραν ἀνῆναι δυνατὸν, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐπεθύμουν νὰ εἰξεύρω διὰ ποίαν θεὰν θὰ χύσω τὸ αἷμά μου, ἡ ἥποτε αὔριον γελάσωσιν μὲ τὸν ἵπποτισμόν μου, ἀντὶ νὰ χλαύσωσιν γλυκεῖς ὀφθαλμοί. Τῶν ἵπποτῶν τὸ αἷμα πρέπει νὰ χύνεται ἐντὲμός,

— Καὶ τί τάχα, ἀν μάθης, ὅτι ἡ ὥραία ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀπώλεσας ἐν ζευγὸς χειροκτίων δὲν ἤξιζεν οὐδ' αὐτὰ, σκοπεύεις νὰ ὀπισθοδρομήσῃς;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, σκέπτομαι.

— Προηγούμενε, Προηγούμενε! ὅταν εἰς συνταγματάρχης μονομαχῇ μετὰ σοῦ, νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοδρομήσῃς· ἄλλως ὑπάργω ἐγὼ—εἶπε τὸ ἀρκούδιον.

— Πλὴν ἂν ἀτιμάζῃ ἡ ἀφορμὴ τὸν εἰδοποιῶ ἀμέσως, καὶ πιστεύω, ὅτι οὐτ' ἐκεῖνος δέχεται.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἴσως ἔχεις δίκαιον, μὲ ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποῖαν εἶχα νὰ μετρηθῶ μὲ τὴν κυρίαν κατοχὴν.

— Καὶ ἤθελες εὐρεθῇ πολὺ μικρότερός της διότι ὁ συνταγματάρχης λέγει, εἶναι τρεῖς πῆχεις ἄνθρωπος.

— Καὶ ὁ Γολλιὰθ ἦτο τέσσαρας, λέγουν, τί μὲ τοῦτο;

— Αἶ! ἄφεςτε τὰς συζητήσεις, θέλω τὴν μάγισσαν. Ποῦ κατοικεῖ ἡ μάγισσα, νεανία;

— Αὐτὴν τὴν ὥραν ἀδύνατον, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ γλυκοχαράζῃ.

— Πλὴν τότε τὰ δαιμόνια τῆς μαγίσεως σου κρόττονται, φεύκουν τὸ φῶς, καὶ δὲν ὑπακούουν, νομίζω.

— Ἀλλὰ τὰ κουκιά τῆς μένουν πάντοτε ἐντὸς τοῦ θυλακίου τῆς ἐσθῆτος της.

Λοιπὸν ἄγωμεν, ἀνησυχῶ.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ ἰδῇς τοὺς στρογγύλους ὀφθαλμοὺς μιᾶς μαγίσεως, τὰ ὀστεώδη μῆλα τῶν παρεῖων της, τὰ λεπτά καὶ ὠχρὰ χεῖλη της τὰ καλυπτόμενα ὑπὸ μύστακος ἀραιοῦ καὶ ἀγρίου, ὡς τῆς γλαυκός; τὴν φαντάζομαι αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξεγειρομένην τῆς κλίνης της μὲ τὰ νυκτικά της, εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον τὴν κατοικίαν της, καὶ μὲ δίδει τὴν ιδέαν, ὅτι θὰ εἰσέλθω εἰς τοῦ ἄδου τὰ προπύλαια, ὅπου μόνον φέγγος ὑπάρχει τῶν δαιμόνων οἱ ὀφθαλμοί, καὶ μόνη κίνησις τῶν νυκτερίδων ἢ πτήσις· αὕτῃ λοιπὸν θὰ ἦναι μία νυκτερίς μεγάλη, μεγάλη!

— Ὅσον δι' αὐτὸ, λάθος ἔχεις φίλτατε, ἡ ἰδική μου μάγισσα εἶναι τῆς ἐναντίας φυσιογνωμίας—καὶ ἄκουσε ἂν θέλῃς τὸ ἀπεικόνισμά της.

Εἶναι εἰκοσιπενταετῆς νέα, μία μικρὰ παμπόνηρος φυσιογνωμία, ἀνεπτυγμένη ζωηρῶς, εὐστροφος, ὀφθαλμοὺς ἔχει μαύρους ὡς ὀφθαλμοὶ πὸς τῆς ἐλαίας καὶ κόμην ξανθὴν ὡς τὸ μέλι. Τὰ χεῖλη της νομίζεις ὅτι ἐβάφησαν εἰς τοῦ ῥόδου τὸ χρῶμα καὶ ἡ γροιά της εἶναι τῆς ἀνοιξεως ἡ πρωΐα· πάντοτε γελᾷ, αἰωνίως ζωηρά· μία μὲν ῥυτίς σκιαγραφεῖται μεταξὺ τῶν τοξοειδῶν ὀφρύων της, πλὴν προέρχεται ἐκ τῆς ἔξεως, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε νὰ συνοφρυοῦται ἐπ' ὀλίγον, ὅσάκις τὴν ἐρωτᾷς νὰ σὲ εἴπῃ ὅ,τι δὲν θέλει, διότι προβλέπει ὅτι θὰ σὲ δυσαρעστήσῃ, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπῃ κατ' αὐτὴν, ὅτι ἀποτυγχάνει εἰς τὰς προᾠρήσεις της.

Σὲ ἀναγκάζει νὰ τὴν βλέπῃς αἰώνια εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τότε αἰσθάνεσαι ἐν εἶδος ναρκώσεως, ῥιγοῖς ἐπανειλημμένως, καὶ περιπίπτεις εἰς ἐκστάσεις· ἡ φωνὴ της ἔχει τόσην ἐπιρροήν, αἱ συχναὶ ἐπερωτήσεις της τόσην χάριν ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεώς σου, ὥστε ἡ ψυχὴ διαχύνεται ἀκαταλήπτως ἀπέναντι ὁμοίας Κίρκης καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς τὰ μυστήριά σου εὐρίσκονται εἰς χεῖρας αὐτῆς καὶ μανθάνει γνωρίζει τὸ παρελθόν σου, τὸ ὁποῖον τῇ διηγείσαι, ἐνῶ μὲν ὀλίγον διορᾷ τὸ μέλλον σου εἰς ὀλίγους κυάμους, τοὺς ὁποίους ῥίπτει ὡς τὰ πεντάβολα, καὶ ἀναμετρεῖ κατ' ἰδιόρρυθμόν τινα τάξιν. Τόσην ὁμῶς

ἀντιπύσει· ὁξυδέρκειαν, καὶ τόσον τεχνήντως ἀποφεύγει τὰς σπουδαίας ἐπερωτήσεις, ὥστε, ἐνῶ ἐρωτᾷ καὶ ἀναμένεις ἀπάντησιν, παραδόξως πως ἀποκρίνεσαι, εἰς ὅ,τι ἡ μελωδικὴ φωνὴ της σοὶ ἀπευθύνει.

— Λοιπὸν, φίλε μου, αὐτὴ εἶναι ἀληθὴς μάγισσα, εἶναι κίνδυνος νὰ τὴν ἀντικρύσῃ τις—ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ τὴν ἰδῶ.

— Ἀπεναντίας, ποτὲ κακὸν δὲν κάμνει· πλὴν καὶ εἰς τὸν τυχόντα δὲν παρίσταται, οὔτε δέχεται καὶ δευτέραν ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοῦ προσώπου· δέχεται δὲ ἀκροάσεις τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς δύσεως αὐτοῦ· ὡς ἀντιμισθίαν δὲ λαμβάνει, ὅ,τι δώσῃ τις εἰς τὴν πτωχὴν μητέρα της, τὴν ἀσθενῆ, ἥτις κατάκοιτος εἰς τὸ πλευρόν της ἔχει τὸ βλέμμα πεπλανημένον καὶ ἂν ποτε κρατήσῃ αὐτὸ ἀκίνητον, τὸ ῥίπτει ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της τὴν μόνην της παρηγορίαν· ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος, μόλις τὴν ἀντικρύσῃ καὶ τὸ νευρικὸν της σύστημα ταρασσεται, δύο θερμὰ δάκρυα διατρέχουσιν ὡς καταρράκται τὰς ριτίδας τοῦ προσώπου της, καὶ τραυλίζουσα οἰκτρὰ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κλίνης της ἄφωνος· ἡ μικρὰ τότε ῥίπτεται ἐπὶ τὴν τράχηλόν της, τὴν θωπεύει, τὴν καταφιλεῖ συστρεφομένη ὡς ὄφιν περὶ τὸν ξηρὸν κορμὸν δένδρου καὶ οὕτω κατορθοῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Σιώπα, ἀδελφὰ, διότι νομίζω, ὅτι βλέπω τρελλῶν κατοικητήριον, ἢ πραγματικὸν κατοικητήριον μάγων.

— Δὲν σφάλλεις· ἡ γραῖα εἶναι παράφρων, καὶ ἡ φωνὴ της ἐχάθη εἰς τὴν πρώτην τοῦ πάθους της προσβολήν· ἠρώτησα πόθεν, διατι; καὶ δὲν ἔλαβα ἀπάντησιν· ἐζήτησα καὶ τρίτην φοράν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, μόλις ἡ δευτέρα μετὰ πολλὰς καὶ θερμὰς παρακλήσεις μοὶ ἐπετράπη, χωρὶς ὅμως νὰ ἰδῶ τὴν νέαν, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι μετὰ τῆς γραίης οὐτ' ἡδυνήθη νὰ συνεννοηθῶ· ἔφυγα λοιπὸν μὲ τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἰδῶ, διαρρυγνύων εἰ δυνατόν τὸν μυστηριώδη πέπλον, ὅστις καλύπτει τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῆς παραδόξου αὐτῆς οἰκογενείας.

— Διάβολε! ὅσπιν συμπάθειαν ἔλαβα κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὥραίαν σου μάγισσαν, ἤδη φρικτῶ φανταζόμενος, ὅτι συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ Σατανᾶ· καὶ πᾶς τοὺς ὥραίους ὀφθαλμούς της, δὲν ἀποφασίζω νὰ ἀναγνώσω τὴν μοῖράν μου ἀπέναντι τοιοῦτου δαίμονος.

— Ὅχι, ὅχι! πρέπει νὰ ὑπάγωμεν, πρέπει νὰ τὴν γνωρίσωμεν.

— Νὰ μάθωμεν τὰ μυστήριά της.

— Ακούσατέ μου, κύριοι, ἔχετε σκοπὸν νὰ ἀφήσητε τὴν μάγισσαν καὶ νὰ διασκεδάσωμεν ἢ μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου θὰ διανυκτερεύσωμεν.

— ἔχει δίκαιον ὁ ἱππότης· Γερονικόλα! ὀλίγο κρασί, καλότυχε! διότι σπογγάτο δὲν ἔχεις βέβαια πλέον· ὅμως, τίποτε, κανένα μῆλον ἢ ὀλίγα ἀμυγδαλάκια, νὰ μὴ φαρμακευώμεθα μὲ τὸν ῥητινίτην σου, χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ σοῦ λείπουν.

— Αἶ, νὰ ἰδῶ παιδιὰ μου, νὰ ἰδῶ εἰς τὴν θυρίδα μου κἄτι θὰ εὔρεθῃ.
(ἀκολουθεῖ.)